

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 19 lutego 2016 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi zasądził od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w K. na rzecz powoda Narodowego Funduszu Zdrowia (...) Oddziału Wojewódzkiego w Ł. kwotę 2.549,99 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15 maja 2014 roku do dnia zapłaty, przy czym poczynszy od dnia 1 stycznia 2016 roku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie oraz orzekł o kosztach postępowania.

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją pozwany, podnosząc następujące zarzuty:

- naruszenia § 9 ust. 2 - 5 w zw. z § 33 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 6 maja 2008 r. w sprawie ogólnych warunków umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej (Dz. U. z 2008 r. Nr 81, poz. 484) poprzez zastosowanie, jako podstawy prawnej rozstrzygnięcia przepisów § 9 ust. 2 – 5 rozporządzenia w sytuacji, gdy nie mają one zastosowania do umów na zaopatrzenie przedmioty ortopedyczne i środki pomocniczy, a tym samym wadliwe przyjęcie podstawy do naliczenia kary umownej;

- naruszenia § 29 ust. 2 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 6 maja 2008 r. w sprawie ogólnych warunków umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej (Dz. U. z 2008 r. Nr 81, poz. 484) poprzez jego błędną wykładnię przejawiającą się w przyjęciu, że wysokość należnej powodowi kary umownej z tytułu nienależytego wykonywania umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej - zaopatrzenie w wyroby medyczne będące przedmiotami ortopedycznymi i pomocniczymi winna być odnoszona do całkowitej wartości refundacji wypłaconej stronie pozwanej za okres od 01.01 - 31.12.2013 r., podczas gdy wysokość kary umownej winna być odnoszona do refundacji uzyskiwanej w ramach okresów sprawozdawczych - okresy miesięczne, stosownie do treści §1 pkt 7 rozporządzenia w których doszło ewentualnie do nienależytego wykonywania umowy

- naruszenia § 30 ust. 3 lit. e) rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 6 maja 2008 r. w sprawie ogólnych warunków umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej (Dz. U. z 2008 r. Nr 81, poz. 484) poprzez jego błędną wykładnię przejawiającą się w przyjęciu, że hipoteza przepisu obejmuje przypadek udzielania świadczeń przez osoby nieuprawnione lub nieposiadające kwalifikacji podczas, gdy kwestia ta objęta jest regulacją §30 ust 2 lit. b) cyt. rozporządzenia

- naruszenia art. 233 § 1 kpc, przez przekroczenie przez Sąd Rejonowy zasady swobodnej oceny dowodów poprzez przyjęcie, że:

A. S. była w okresie od 01.01 - 31.12.2013 r. jedynym pracownikiem pozwanego wskazanym do realizacji świadczeń określonych w umowie o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej - zaopatrzenie w wyroby medyczne będące przedmiotami ortopedycznymi i pomocniczymi podczas, gdy w załączniku do umowy obok wspomnianej A. S. wskazany był K. M. (1), a ponadto na str 3 uzasadnienia Sąd I instancji odwołuje się do okresu kiedy świadczenia realizował K. M. (1) pozwany w okresie od 01.01-31.12.2013 r. wykonywał umowę w sposób niewłaściwy, z uwagi na nieobecność pracownika A. S., mimo że do 31.07.2013 r. świadczenia w zakresie zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne realizował również K. M. (1).

Wskazując na powyższe pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Na wstępie rozważań należy wskazać, że Sąd II instancji rozpoznając apelację, ocenił stan faktyczny ustalony przez Sąd I instancji jako prawidłowy i zgodny z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym, a w konsekwencji na podstawie art. 382 k.p.c. przyjął jego ustalenia za własne.

Przystępując do rozważań nad zarzutami apelacji w pierwszej kolejności należy przyznać rację skarżącemu, iż w przedmiotowej sprawie nie znajdują zastosowania przepisy § 9 ust. 2- 5 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 6 maja 2008 r. w sprawie ogólnych warunków umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej (Dz. U. z 2008 r. Nr 81, poz. 484), co wynika wprost z § 33 cyt. rozporządzenia.

Jednakże pomimo powyższego uchybienia zaskarżone orzeczenie jest prawidłowe i apelacja niezasadnie je kwestionuje. Dla uzasadnienia tego poglądu trzeba wskazać, iż sposób wykonania przez pozwanego umowy o udzielania świadczeń opieki zdrowotnej narusza nie tylko szereg jej postanowień, ale także przepisy cyt. rozporządzenia.

Zgodnie z § 1 ust. 2 łączącej strony umowy, świadczeniodawca obowiązany był wykonywać umowę zgodnie z zasadami i na warunkach określonych w warunkach zawierania i realizacji umów w rodzaju zaopatrzenie w wyroby medyczne będące przedmiotami ortopedycznymi oraz środkami pomocniczymi, ustalonych na dany okres rozliczeniowy w drodze zarządzenia Prezesa NFZ, wydanego na podstawie art. 159 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 roku o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz.U. 2008, Nr 164, poz. 1027 ze zm.) oraz zgodnie z rozporządzeniem Ministra Zdrowia z dnia 6 maja 2008 roku w sprawie ogólnych warunków umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Jak stanowi § 2 ust. 1 te same umowy, świadczenia udzielane miały być w miejscach i przez personel (osoby realizujące świadczenie) wymieniony w załączniku nr 1 do umowy.

W sposób podobny kwestię tę reguluje także rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 6 maja 2008 r. w sprawie ogólnych warunków umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. W myśl § 6 świadczenia udzielane są osobiście przez osoby wykonujące zawody medyczne lub inne osoby posiadające odpowiednie kwalifikacje i uprawnienia do udzielania świadczeń opieki zdrowotnej w określonym zakresie lub określonej dziedzinie medycyny, zgodnie z załącznikiem do umowy. Zmiany w załączniku wymagają zgłoszenia dyrektorowi oddziału wojewódzkiego Funduszu najpóźniej w dniu poprzedzającym ich powstanie albo - w przypadkach losowych - niezwłocznie po zaistnieniu zdarzenia. Zmiany te nie mogą naruszać wymagań dotyczących kwalifikacji osób wykonujących zawód medyczny, określonych w odrębnych przepisach oraz w warunkach wymaganych od świadczeniodawców określonych przez Prezesa Funduszu na podstawie art. 146 ust. 1 pkt 3 i art. 159 ust. 2 ustawy dnia 27 sierpnia 2004 roku o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.

Tymczasem, jak wynika z prawidłowo poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń, w toku przeprowadzonej przez powoda kontroli ustalono, że skład personelu i jego kwalifikacje w ramach realizacji świadczeń z zakresu zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne także był niezgodny z danymi podawanymi przez świadczeniodawcę i wymaganymi przez Fundusz. Wbrew wymaganiom § 6 i § 9 OWU, osoba wykazana w umowie w harmonogramie – A. S. nie realizowała osobiście świadczeń w zakresie zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, gdyż przebywała od listopada 2012 roku na zwolnieniu lekarskim, a od 28 czerwca 2013 roku na urlopie macierzyńskim. Zmian tych świadczeniodawca nie zgłosił dyrektorowi oddziału wojewódzkiego Funduszu i przez okres od 1 grudnia 2013 roku do 31 grudnia 2013 roku wykazywał tego pracownika w załączniku do umowy jako realizującego świadczenia. Jednocześnie wskazywana przez świadczeniodawcę N. W., jako realizująca świadczenia z tego zakresu, nie posiadała wymaganych kwalifikacji w zakresie zaopatrzenia ortopedycznego określonych w Zarządzeniu Nr (...) Prezesa NFZ z dnia 29 października 2009 roku w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju zaopatrzenia w wyroby medyczne będące przedmiotami ortopedycznymi oraz środkami pomocniczymi, gdyż nie posiadała co najmniej rocznego stażu pracy. Prawidłowości powyższej oceny w niczym nie zmienia akcentowa w toku postępowania przez pozwanego okoliczność, iż potwierdzeniem odbycia przez N. W. rocznego stażu w zakresie zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne była praca na zasadach wolontariatu. Prawidłowa jest bowiem konkluzja Sądu Rejonowego, że skoro ustawa z dnia 24

kwietnia 2003 roku o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz.U.2014.1118 j.t. ze zm.) nie dopuszcza zawierania umów wolontarystycznych przez podmioty prowadzące działalność gospodarczą, zaś z dniem 1 lutego 2013 roku pozwany zaprzestał prowadzenia działalności leczniczej i został wykreślony z rejestru 31 stycznia 2013 roku decyzją nr (...)9610.832.2013, to po dniu 31 stycznia 2013 roku, należało przyjąć, że N. W. nie mogła świadczyć usług wolontarystycznych na rzecz pozwanego, który nie miał już wówczas statusu podmiotu prowadzącego działalność leczniczą. Nie można przy tym podzielić opinii wyrażonej w apelacji, iż rodzaj stosunku prawnego łączącego pozwanego z N. W. jest oderwany od oceny spełnienia przez pozwanego kryterium posiadania odpowiednich zasobów osobowych. Bez znaczenia dla oceny zasadności żądania powoda pozostaje także okoliczność, iż świadczenia w ramach umowy pomiędzy stronami realizował w imieniu pozwanego zgłoszony do systemu K. M. (2). Pozwany naruszył warunki realizacji umowy nie czyniąc zadość obowiązkowi zgłaszania zmian w załączniku gdzie wskazano personel wykonujący świadczenia oraz zatrudniając osoby nie posiadające wymaganych kwalifikacji (N. W.).

Skarżący niezasadnie także kwestionuje podstawę kary umownej. Strony w umowie o udzielania świadczeń opieki zdrowotnej zastrzegły możliwość nałożenia na świadczeniodawcę kary umownej za niewykonanie lub nienależyte wykonanie tejże umowy z przyczyn leżących po stronie świadczeniodawcy. W okolicznościach niniejszej sprawy nie budzi wątpliwości, że zostały spełnione warunki do nałożenia kary umownej na pozwanego. Co zaś tyczy się wysokości kary umownej i sposobu jej wyliczenia, z przepisu § 30 ust. 2 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 6 maja 2008 r. w sprawie ogólnych warunków umów jednoznacznie wynika, że w przypadku umowy o zaopatrzenie w wyroby medyczne będące przedmiotami ortopedycznymi oraz środkami pomocniczymi, maksymalna kwota kary umownej odnosi się do kwoty wypłaconej świadczeniodawcy z tytułu realizacji umowy w okresie sprawozdawczym objętym kontrolą. W ocenie Sądu Okręgowego nałożona na pozwanego kara umowna nie uchybia przepisowi § 29 ust. 2 cyt. rozporządzenia, zgodnie z którym wysokość kary umownej ustala się z uwzględnieniem kwoty zobowiązania określonej w umowie oraz rodzaju i wagi stwierdzonych nieprawidłowości. Skarżący poza ogólnym zakwestionowaniem wysokości kary umownej w żadnej sposób nie wykazał w jaki sposób przy jej ustaleniu doszło do naruszenia wskazanego przepisu.

Całkowicie chybiony jest zarzut naruszenia zasady równości stron postępowania, którego skarżący upatruje w oddaleniu wniosku o jego przesłuchanie w charakterze strony. W tym miejscu zachodzi potrzeba wyjaśnienia, że dowód z przesłuchania stron ma charakter subsydiarny i powinien być przeprowadzony jedynie wówczas, gdy za pomocą innych środków dowodowych nie zostały dostatecznie wyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Nie należy dopuszczać dowodu z przesłuchania stron, jeżeli Sąd za pomocą innych środków dowodowych wyrobi sobie przekonanie co do stanu faktycznego i zgłoszonych przez strony żądań. Taka sytuacja zachodziła w niniejszej sprawie, albowiem stan faktyczny sprawy był w istocie niesporny, a rozbieżność stanowisk stron wynikała jedynie z odmiennej oceny prawnej nie zgłoszenia zmian w załączniku gdzie wskazano personel wykonujący świadczenia oraz zatrudnienia osoby nie posiadających wymaganych kwalifikacji. Ponadto, w ocenie Sądu Okręgowego wnioski dowodowe pozwanego służył jedynie przedłużeniu postępowania. Okoliczność powyższą potwierdziło zachowanie strony pozwanej, która pomimo zawiadomienia nie zjawiała się na wyznaczony termin rozprawy w pierwszej instancji.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy uznał, iż apelacja nie zawiera uzasadnionych zarzutów mogących podważyć stanowisko Sądu Rejonowego, a tym samym jako bezzasadna podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł z mocy art. 98 § 1 k.p.c. w związku z § 2 pkt 3 § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U.2015.1804). Na koszty te złożyła się kwota 600 złotych kosztów zastępstwa procesowego.